

ارمنستان، تاجیکستان، هند، لبنان، روسیه، عمان و ... صحبت کرده بودیم و داشتیم به نوبت این کارها را انجام می دادیم. منتها نهایتاً فقط توانستیم باز یگران کشور های ترکیه، آذربایجان و لبنان را دعوت کنیم چرا که سال گذشته به کرونا خوردیم. ولی با باز یگران روس، هندی، تاجیک و کشورهای دیگر که حوزه های تمدنی مشترک با ما دارند و فرهنگ های پذیرایی، میهمانی نوازی، غذا و لباس های ما به هم شبیه و نزدیک است دعوت کردیم. ما از این طریق می توانستیم از فرهنگ های کشورهای همسایه مواردی را بیاموزیم و طبیعتاً فرهنگ و سنت خودمان را هم معرفی کنیم. چرا که این برنامه به جز اینکه از طریق وی اودی های داخل کشور بخش می شود خوشبختانه یا متأسفانه از چند شبکه ماهواره ای دیگر هم بخش می شود و مخاطب ایرانی خارج از کشور و بعضاً مخاطب خارجی داریم که کمی با ادبیات، زبان و فرهنگ ایرانی آشنایی دارد. به همین دلیل فکر کردیم ایده میهمان خاری می تواند ایده خوبی باشد که البته بسیاری از آن استقبال شد و بازدید های برنامه ای ما در زمانی که میهمان خارجی داشتیم رشد فزاینده ای داشت. در فصل سه که از لبنان باز یگر میهمان داشتیم در ابتدا باز یگران ایرانی ما یعنی سید جواد هاشمی، علی انصاریان و حامد آهنگی در لبنان میهمان او شدند و بعد او به ایران آمد و سه شب میهمان ما بود و تفاوت ها و تشابه های فرهنگی را بررسی کردیم. ما در این فصل از نظر مخاطب رکوردی دست نیافتنی داشتیم اما متأسفانه به دلیل شیوع کرونا این کار متوقف شد و امیدواریم که شرایط دوباره مساعد شود.

در دوران کرونا فصل جدید شام ایرانی و حالا شب های مافیا باز تاب بهتری پیدا کرد و فکر می کنیم که در این دوران برخلاف مشاغل دیگر از همه بیشتر کارتان دیده شد؟

البته مقایسه کار فرهنگی با مشاغل دیگر شاید مقایسه خوبی نباشد ولی طبیعتاً به دلیل شرایط کرونایی مردم وقت بیشتری در خانه دارند و مجموعه های مختلف را

می بینند. بله، این هم می تواند موثر باشد ولی اینطور نیست که هر محتوایی تولید شود بیننده پیدا کند چرا که ما در این هفت فصلی که ساختیم و بخش شد کاملاً متوجه شدیم که قسمت هایی را بیننده ها دوست نداشته و ندیده اند و بعضی قسمت ها را دوست داشته اند و خیلی دیده شده است. در واقع اینطور نیست که مردم مجبور باشند برنامه ما را نگاه کنند. آن ها بین تلویزیون، بخش آنلاین کارهای سینمایی و مواردی از این دست؛ قدرت انتخاب دارند اما طبیعتاً این نکته ای که شما می فرمایید موثر است.

«شام ایرانی» در اغلب موارد با هدف سرگرمی ساخته می شود اما انگار سبک زندگی هم تبلیغ می شود. خود شما در این فصل دقیقاً با چه اهدافی جلو رفته اید؟

اگر بخواهیم عمیق تر به موضوع نگاه کنیم هیچ برنامه ای حتی اگر صد در صد ادعای سرگرمی داشته باشد نمی تواند بگوید که من محتوا و ایده ای را منتقل نمی کنم. طبیعتاً هر برنامه ای وقتی ساخته می شود با خود فرهنگ، ایده و دیدگاهی را منتقل می کند حتی اگر ادعای سازندگان این باشد که ما صد در صد سرگرمی هستیم. اصلاً ترویج سرگرمی و ساخت برنامه های سرگرم کننده هم یک نوع نگرش است ولی ما فکر می کنیم در کنار ایجاد سرگرمی حتماً یک تعهد فرهنگی هم داریم. ما در مجموعه «شام ایرانی» ده ها سرفصل محتوایی داریم که به همه آن ها توجه می کنیم و خیلی از این موارد را تا به حال در برنامه سازی لحاظ کرده ایم که می توانم به چند مورد اشاره کنم. معرفی و شناساندن هنر های سینما، تلویزیون و تئاتر که در ادبیات باز یگران ما هست؛ باز شناسی یعنی شناخت دوباره باز یگرانی که هر کدام شان سوابق بسیاری در فرهنگ و هنر دارند اما ناگهان در مقطعی شناخته می شوند و بعضی از مردم تصور می کنند که این باز یگر الان به طور اتفاقی دیده و معروف شده است، بدون اینکه در نظر بگیرند آن ها چند دهه است که کار هنری می کنند. این مساله کمک می کند تا ما به مخاطبان مان بگوییم که کار فرهنگی، هنری، سینمایی و تئاتر چه کار پرزحمت و مشقت باری است و آن کسانی که دوست دارند به این حرفه ها وارد شوند باید این مسیر آموزش و تجربه های سخت را پشت سر بگذارند. احترام به پیشکسوت ها که این مورد جزو اهداف ما بوده و همچنین شناسایی انواع غذاهای ایرانی، سنتی و غذاهایی که در حال حاضر خیلی متداول نیستند و علاوه بر این ها پذیرایی ها و میهمانی هایی که می شود نسبتاً ساده برگزار شوند را نیز به مخاطب یادآوری می کنیم. قرار این است که رفته رفته به

مخاطب توضیح دهیم که ما لازم نیست برای میهمان خیلی شرایط خاص و لاکچری ایجاد کنیم و می شود یک غذای معمولی که در خانه هایمان نوش جان می کنیم را به احترام میهمان شکل تر و با سلیقه تر بیاریم و میهمانی ها را برگزار کنیم. ما فکر می کنیم میهمانی و دور هم نشستن و گپ های دوستانه بخشی از فرهنگ اصیل ماست که باید امتداد داشته باشد.

مشابه این سوال را به طریقی دیگر در باره «شب های مافیا» پرسیم، این بازی تا مل بر انگیز اگر دقیق شویم می تواند نکات بسیار ظریف اجتماعی و قواعد زندگی شهری و حاشیه های سیاسی آن را هم به ما یادآور شود. به عنوان صاحب اثر به این نوع نگاه های فرا بازی هم در «شب های مافیا» توجه کرده اید؟ اینکه بیننده می تواند تأویل های فرامتنی بسیاری داشته باشد؟

بالاخره در هر بازی و یاد هر مسابقه ای، چه فیزیکی باشد مثل فوتبال و کشتی و یا از نوع دیگر، نتایج دیگری هم وجود دارد که باعث رشد ذهن و بدن فرد می شود. بازی مافیا به رشد ذهنی مخاطب یا بازیگر کمک می کند. در واقع ما فکر کردیم که این بازی هم می تواند جذاب باشد و هم می تواند به رشد ذهنی بازیگر ها و مخاطب کمک کند. به موضوعاتی بیش از این فکر نکردیم، یعنی اصراری نداریم که اهداف فرامتنی برای آن تحلیل کنیم. فکر می کنیم که مافیا یک بازی فکری خوب است که بنیان های روانشناسی دارد و به فعال و پویا شدن ذهن مخاطب و بازیگر ها کمک می کند.

گاهی در شام ایرانی حتی خلیقات بد باز یگران را بدون سانسور نشان می دهید، چقدر قصد بی واسطه نشان دادن رفتار های خوب و بد هنرمندان را داشته اید؟

من فکر می کنم که ما باید حرمت، حریم خصوصی و احترام هنرمندی را که در برنامه ما شرکت می کند نگاه داریم، چنانکه باید احترام همه صنوف و افراد جامعه را حفظ کرد یعنی کرامت انسانی همه افراد باید حفظ شود هر چند که برنامه ما ریلیتی شو باشد. برنامه ما دور بین مخفی و یا صندلی داغ نیست، ما نمی خواهیم بازیگر دلخور شود و یا مسائلی که به آن ها تاملی ندارد مطرح شوند و هیچوقت این کار را نمی کنیم. بنابراین هر چیزی که از بازیگر پخش می شود همانجا در لوکیشن اتفاق افتاده و ما همان لحظه از او می پرسیم و رضایتش را برای پخش آن قسمت ها جلب می کنیم. برای مثال اگر شخصی در غذا پختن به بازیگر کمک کند و یا زمانی که از خاطرات کاری و زندگی شخصی اش می گوید ما با اجازه او این بخش ها را پخش می کنیم. اگر چه به نظر می رسد که برای

در «والی ایرانی» پانزده دور بین داشتیم و یاد «مافیا» با ده دور بین کار را پیش میبریم و همه آدمهایی که پشت دور بین ایستاده اند خودشان مستند ساز هستند و به نوعی کارگردانی میکنند. این سختی های کار هست اما مزیتش این است که سرعت تولید ما «محمدرضا به شدت بالا است

